

Kultursammenstød

Kultur som forklaring og som argument

Som airbnb-vært møder man mennesker fra hele verden i sit eget hjem.

Episode 1

På et tidspunkt, hvor jeg lige var gået i seng i mit eget hus, kom min søn ind og vækkede mig. Der var opstået en situation i hans hus, der på samme måde fungerer som korttidsudlejningshus i perioder af året.

Jeg havde konstateret, at nogle gæster, som han skulle have i en længere periode, var ankommet nogle timer i forvejen. De havde fundet nøglen til huset, var gået ind, og jeg gik ud fra at alt var, som det skulle være. Det var det ikke.

Da han stod i mit soveværelse og fortalte om situationen, kunne jeg forstå, at den var helt gal.

Lidt ved siden af mig selv gik jeg ind og præsenterede mig for 4 personer fra Singapor. Der måtte kun være tre iflg. arrangementet via airbnb, men den ene af dem påpegede en række fejl ved huset. Der var en dekorationsskål på et bord, som var beskidt, skabene var fyldt med op med rodet sengetøj, der lå en skummadras på et skab på en uordentlig måde.

De havde betalt mere end 30.000 kr. for en længere periode, men ville ikke være her, fordi der var uordentligt og beskidt.

Jeg forklarede dem, at sengetøjet i skabene var nyvasket og at det ikke var til at lægge fx den slags lagener til boxmadrasser sammen, som vi benyttede os af, og at vi derfor smed de nyvaskede sengetøj ind i skabene, som det var, når man tager det ned fra tørresnoren uden for.

Dekorationsskålen var ikke beskidt, det var en slags glasur, som gav den et sløret differentieret udtryk på overfladen.

Jeg påpegede, at de var fire personer, og at de kun måtte være tre.

Den fjerde person viste sig at være en kontaktperson for de tre andre. Det var ham, der førte ordet.

Han forstod, at sengetøjet og skålen ikke var beskidt, og at det var anbragt, sådan som vi gjorde.

En af gæsterne, en kvinde, konstaterede korrekt, at der var tale om kulturelle forskelle, men at hun ikke ville være i huset.

Der blev indledt en forhandling, hvor jeg ikke havde nogen myndighed. Min søn lavede en handel, hvor de fik størstedelen af deres penge tilbage igen.

Den egentlige årsag til, at de ikke brød sig om huset, var at der var vinduer overalt, og at man kunne se ind i huset alle steder fra. Det fremgik af dialogen mellem den person i Singapore, som havde indgået aftalen i første omgang og som i anden omgang havde bekræftet aftalen om at stoppe samarbejdet. Der, hvor de kom fra, var man ikke vant til at bo i et hus, hvor alt var synligt udefra, og hvor omverdenen kun var lukket ude af glasflader, heller ikke selv om der kunne trækkes gardiner ned i tilgift til fladerne.

Da mig og min søn havde trukket os tilbage fra huset, som de blev i natten over, konkluderede vi, at der var gensidig forståelse for, at det handlede om kultur, og at denne forklaring ikke var et argument for, at den ene havde ret frem for den anden.

Vi gav med andre ord hinanden ret i, at der var gensidig forståelse for, at vore kulturelle forskelle ikke var et argument for, at den ene havde ret i forhold til hvordan det skulle være frem for den anden.

Episode 2

[En vicedirektør, Tony Smith i milliardforetagendet Orifarm, blev smidt ud sammen med sin tynde datter.](#)

Umiddelbart efter at et belgisk firma, Deny, som stod for realiseringen af den del af The Baltic Pipeline, som går over Fyn, var flyttet ud af mine på daværende stadig tilhørende to huse, som de havde benyttet over en periode af ca. et et halvt år, lejede en britisk kvinde med det borgerlige navn Karen sig ind i mit hus.

En engelsk kvinde lejer sig ind på vegne af sin mand og datter. De har mit hus for sig selv med 8 senge fordelt på 4 soveværelser samt et køkkenalrum, badeværelse, garage, have med grill og bålplads. De betaler ca. 700 kr i døgnet over knapt en uge.

Karen henvender sig et par timer efter ankomst med en besked, der påtaler x antal fejl, mangler og kritikpunkter.

Jeg cykler fluks ud for at forholde mig til situationen.

Det viser sig, at manden, som jeg ikke kender navnet på, fremstår lidt som en muskuløs skaldet og meget bestemt type, og kvinden fremstår lidt som en af de her ideelle krop og figur-fænomener, der udbydes på det fri marked mod betaling for endnu kortere tid, end mit hus er lejet ud i.

Alle soveværelser er blevet gennemført for rent sengetøj. Jeg kan ikke lige se, hvad to mennesker skal med mere sengetøj, end det, der allerede var i de to senge, som jeg havde reddet op til dem.

Et pulterkammer er også blevet gennemført, opvaskemaskinen er startet op med bestik, som lige er kommet ud af den, og manden er straks fremme med diverse kritikpunkter. Mest af alt grundløse. Gennemgående får jeg 5 stjernede anmeldelser for rengøring osv. Huset kan dog være præget af, at det har været lejet ud i hele corona perioden, uden at jeg har været over det.

Der er rodet i det pulterkammer, som jeg ikke mener han bør benytte sig af, påstår han.

Han åbner en papkasse, som er fyldt med kvitteringer og instruktioner omkring anvendelse af wifi, og beklager sig over rodet i den.

Papkassen står udelukkende på bordet, for at man skal kunne læse koden til wifi, og der er givet besked på forhånd om, at den herefter bør anbringes i vindueskarmen, som et overflødigt rekvisit.

Han påtaler en plet på sin datters sengetøj, det kommer fra tørresnoren, der åbenbart har været lidt støvet.

Vi indleder en lille disput, jeg giver ham ret i, at han har en pointe i og med sit argument for at gå ind i pulterkammeret. Jeg har nemlig glemt at tage strygejern og strygebræt ud herfra, og det fremgår af opslaget, at det hører med til lejemålet, ergo så har han en grund til at gå ind i pulterkammeret, som i øvrigt er fyldt op med rengøringsartikler, måleapparater for forbrug, tomme flasker osv. Altså ekstremt rodet, hvad han beklager sig voldsomt over.

"You got a point," svarer jeg. Men de andre punkter, som han har fremført, passer ikke ind i noget, som jeg gider forholde mig til i situationen, så jeg siger til ham, som svar på hans spørgsmål; "do you want an argument" (spørger han). "No", siger jeg, "I want you out of my house!"

"It is not going to happen," svarer han. Jeg spørger, "Is this some kind of physical resistance?" Hvortil han replicerer, efter at have rejst sig op i fuld størrelse med sin voks polerede hjerneskal, store markante

firkantede briller lige midt i ansigtet og sin ret imponerende bodybuilder fremtoning: "Calm down"!

Jeg siger til ham, at det er ham, der virker ophidset, selv om det er mig, der sveder, fordi jeg lige har cyklet 12 kilometer i en helvedes fart, for at nå frem for at løse en situation op, før den vokser og gror sig fast.

Datteren, som jeg tror er luder, er kommet ned og filmer seancen med sit kamera. Mig, gammel svedig mand over for den toptrimmede engelske husbond. Men da jeg forklarer, at jeg ikke bryder mig om at have en person i huset, som ikke er den, der har lejet huset, og jeg ikke længere er sikker på, hvem jeg har foran mig og i grunden heller ikke ved om airbnb kender relationen mellem Karen i UK, som har lejet huset og ham og hans datter, så vil jeg afslutte lejemålet nu. Den pointe er ikke noget aktiv for ham i hans planlagte fremstilling over for overdommeren Airbnb.

Han får at vide, at jeg har politiet i telefonen. Det er sandt. Han forstår det, og de pakker sammen, modvilligt, og begynder at forlade huset i deres ekstremt store 4-hjulstrækker, som er lejet.

Når man smider gæster ud på den måde, så får det ikke konsekvens for gæsten, men for værten. Jeg mister indtægt, får en påtale fra airbnb. Gæsten får ret i alle kritikpunkter, uanset forløb og berettigelse eller mangel på samme.

Det viste sig, at Karen var Tony S.s kone og at pigen var hans datter. Han var vicedirektør i Orifarm med en gage på flere millioner om året. Hans standard var meget høj, og han følte nok, at han havde sin fulde ret til at påpege de fejl og mangler, som han så i huset.

Jeg blev endnu engang mindet om, at realiteten er en social/psykisk konstruktion, (reality is a state of mind), og at jeg for første gang havde taget grueligt fejl af gæsten i mit hus. Af de mere end 2000 gæster, jeg har haft, har jeg aldrig smidt andre end T. Smith med datter ud.

Men det var ikke første gang, at jeg havde grund til at mene, at jeg havde en alfons og en luder i huset, der brugte det som platform for deres økonomi. Det var sket flere gange før, tilfældigvis af mennesker der mindede meget om manden og hans datters fremtoning. Insisterende, fysisk imponerende, ret kold og klar i fremtoningen osv. på mandens side, og kvindens som allerede antydte, attraktiv for det betalende publikum.

Den eneste grund, der er til, at jeg blev 100% overbevist om mandens rigtige identitet, stik imod hvad jeg troede, er, at han gik ind

på min LinkedIn profil. Her kunne man se, at han var vicedirektør i Orifarm, et stort dansk milliardforetagende.

Situationen viser, at kulturel forskel bliver brugt som argument, og at der i denne situation ikke er enighed om, hvilken kultur, der har ret. Men i kraft af den private ejendomsret, er det mig, der får ham ud af mit hus, og ham, der i kraft af sin gigantiske økonomiske formåen må tage til takke med et almindeligt hotelophold, hvor han ikke har en kinamands chance for at opnå den komfort med rum og muligheder, som han lige har mistet, uanset hvad han betaler for det.

Episode 3

For mange år siden, da jeg var en ung mand, startede jeg mit studie på filosofisk institut på Odense Universitet. Jeg var jomfrueligt optaget af en forestilling om den "rene natur", som jeg ville lære at definere og beskytte med ånd og hele person.

På studiet var der en ung kvinde, som jeg beundrede, og efter rusfesten fik jeg lov til at overnatte hos hende, dog uden tilladelse til at lade "naturen gå sin gang" i den forbindelse. Vi var intellektuelle, og hun var ikke "billig"!

Dagen efter slæbte jeg hende med til den naturskønne Grejsdal ved Vejle på min nimbus.

Der går en lille bæk gennem dalen, og jeg kendte de huller, hvor de store fisk stod. Vi gik op til det sted, hvor jeg skulle ind i skoven med fiskestang og gummistøvler.

Hun blev så overladt til naturen her, indtil jeg vendte tilbage med mine fisk.

Da jeg kom tilbage, så jeg til min store forskrækkelse, at hun stadig sad præcist på den plet på skråningen til jernbanen i granitskærver, fækalier og asbeststøv, hvor jeg havde efterladt hende. Jeg tænkte; "hvad har jeg gjort"! Hun smilede sit bedste, og påstod at det havde været fint.

Vi gik ned til min gamle MC og kørte hjem igen. Det blev aldrig den oplevelse for os, som jeg havde tænkt. Hvad skulle jeg med fisk, og hvad havde hun fået ud af det!

Forholdet blev aldrig harmonisk og naturligt. Jeg forstod alt for sent, at grunden til, at hun konstant forsøgte at reducere mig til et nummer i rækken, var at hun ikke var sikker på, at hun havde sin førsteplads i mit univers. Det kunne hun have haft, hvis naturen havde fået sit fra begyndelsen, og hun havde givet mig mod i stedet for hele tiden og ret bevidst at gøre mig usikker på min plads i hendes univers. Vi kunne have ædt hinanden rå og rejst os fra lejet igen, rigere, stærkere og smukkere, sådan som det hører sig til den naturlige kærlighed. Forventninger og forestillinger kan blokere for det bedste.

Nu fandt jeg ud af, at hun var sund og rask af natur ca. et år senere, hvor jeg havde forladt studiet for en tid, var på højskole og mødte hendes bedre halvdel fra fortiden. Han kunne berette om de sider, jeg aldrig selv kom til at kende hos hende, og som hun lærte at kende, før hun blev akademisk.

Da hun skulle besøge os på højskolen, valgte hun til min udelte overraskelse at overnatte hos mig. Hendes tilvalg af mig og det kendskab jeg nu havde til hende fra anden hånd, gjorde at jeg besluttede mig for en uge senere at konfrontere hende med budskabet om, at ingen af os var et nummer i rækken i forhold til hinanden. Hun var blevet jordisk og opnåelig for mig, og jeg troede på det.

Det kom der så ikke noget ud af. For i mødet med hende ugen efter påstod hun, at der var dukket en helt tredje op, en som hun stod og skulle spise pandekager med, og at jeg var i vejen!

Indrømmelsen, af at det var løgn, kom et halvt år for sent, udtalt begrundet med at hun bare ville have mig ned med nakken.

Fortællingen om hende og mig er jeg aldrig blevet færdig med.

Hun kom til at fungere som et enzym i relation til den sociale ramme, som mit selvværd var funderet i på det tidspunkt.

I hendes jalouxispil inddrog hun en af dem, der var i min omgangskreds på daværende. Hun mødte ham sammen med en veninde i byen, hvor han også var i byen med en kammerat, der tilfældigvis kendte den veninde, som hun var i byen med. Da jeg fortalte ham fra min omgangskreds om, hvordan hun havde sendt mig ud af sit liv med en løgn, dvs. med henvisning til en virtuel fyr som jeg for øvrigt havde kaldt ved rette navn lige på stedet, så kom det frem, at han havde været hjemme hos hende på kollegiet få dage før.

Min ven var ikke og er ikke den skarpeste kniv i skuffen. Hans intellekt svarer meget godt til størrelsen på hans penis, som er den mindste jeg har set i den tid, hvor jeg regelmæssigt har vasket mig sammen med andre mænd i offentlige bedefaciliteter. Måden, han lidt nølende fortalte om besøget på hendes kollegieværelse på, viste at han havde haft ambitioner om at komme i bukserne på hende og at han havde dårlig samvittighed over for mig, fordi jeg faktisk havde villet hende rigtigt, indtil hun smadrede alle mine rigtige følelser for hende med sin løgn om en anden fyr, som hun satte ind som en fiktion der skulle underminere min pålydende værdi for hende.

Det, der slog mig her, var, at jeg var fuldstændigt kold over for spørgsmålet om, hvorvidt han var kommet i mål med øvelsen eller ej. Jeg var fuldstændigt ligeglad med om min "ven" havde bollet hende, som jeg "få uger før virkeligt ville".

Grunden lå i, at jeg vidste, at hvis hun havde dusket ham, så var det udelukkende for at gøre mig jaloux. Og når man ved, at en kvinde vil gøre en jaloux med det, som hun gør, så virker det ikke. Hun kunne ikke gøre mig jaloux ved at sende mig ud af sit liv med henvisning til

en fiktiv fyr og hun kunne heller ikke gøre mig jaloux ved at bolle en, som jeg i skoletiden havde regnet for at være en ven.

Inden for det år, der fulgte efter mit sidste møde med hende, gled jeg ud af den omgangskreds, som jeg drømte om at være en del af gennem folkeskoletiden, men som jeg først begyndte at frekventere efter skoletiden.

Hun og en anden kvinde blev de enzymer, der afslørede min omgangskreds som en referenceramme, jeg ikke ønskede at lade mit selvværd bære i.

Jeg forstod eksplicit, at min omgangskreds havde været en forklaring på min sociale identitet. Jeg vidste også, at det ikke var noget argument for at blive i den, at den havde virket. Den virkede ikke længere, og jeg blev bevidst om min filosofiske selverkendelse, dvs. min kulturradikalisme.

Kvinden, som ville vinde sit selvværd i kraft af sit jalouxispil, fik den ultimative straf i social forstand, som det ene menneske kan give det andet: [Ligegyldighedens revselse](#).